

Evangelhia zilei de duminică: Drumul spre Emaus

Comentariu la evanghelia din a III-a duminică din Timpul de Paște (Ciclul A): „Oare nu ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne explica Scripturile?”. Locurile preferate ale lui Isus sunt Biblia, Euharistia și Spovada; mergem noi la ele cu bucurie și frecvență?

Evangelhie (Lc 24,13-35)

În aceeași zi, doi dintre ei se duceau spre un sat numit Emaus, cam la șaizeci de stadii de Ierusalim. Aceștia

vorbeau între ei despre toate cele întâmplate. Pe când vorbeau și se întrebau, Isus însuși s-a apropiat și mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuti să nu-l recunoască.

El le-a spus: „Ce înseamnă aceste cuvinte pe care le schimbați între voi pe drum?”

Ei s-au oprit triști. Unul dintre ei, cu numele Cleopa, i-a răspuns: „Numai tu ești străin în Ierusalim și nu știi cele petrecute în zilele acestea?”

El le-a zis: „Ce anume?”

Ei au spus: „Cele despre Isus Nazarineanul, care era profet puternic în faptă și cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor, cum arhieriei și conducătorii noștri l-au dat să fie condamnat la moarte și l-au răstignit. Noi sperăm că el este cel care trebuia să elibereze Israelul; dar, cu toate acestea, iată, este a treia zi de când s-au petrecut aceste

lucruri. Ba, mai mult, unele femei dintr-ale noastre ne-au uimit.

Fuseseră la mormânt dis-de-dimineată și, negăsind trupul lui, au venit spunând că au avut vedenii cu îngeri care spun că el este viu. Unii dintre cei care sunt cu noi au mers și ei la mormânt și au găsit așa cum au spus femeile, dar pe el nu l-au văzut”.

Atunci le-a spus: „O, nepricepuților și greoi de inimă în a crede toate cele spuse de profeți! Oare nu trebuia Cristos să sufere acestea și să intre în gloria sa?”

Și, începând de la Moise și toți profeții, le-a explicat din toate Scripturile cele referitoare la el.

Când s-au apropiat de satul spre care mergeau, el s-a făcut că merge mai departe. Dar ei l-au îndemnat insistent: „Rămâi cu noi pentru că se lasă seara și ziua e de acum pe sfârșite”.

Atunci a intrat să rămână cu ei. Și, pe când stătea la masă cu ei, luând pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o lor.

Atunci li s-au deschis ochii și l-au recunoscut, dar el s-a făcut nevăzut dinaintea lor. Iar ei spuneau unul către altul: „Oare nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne explica Scripturile?”

Și, în același ceas, s-au ridicat și s-au întors la Ierusalim. I-au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei care erau cu ei, care le-au zis: „Domnul a înviat într-adevăr și s-a arătat lui Simon”.

Iar ei le-au povestit cele de pe drum și cum l-au recunoscut la frângerea pâinii.

Comentariu la Evanghelie

Sfântul Luca relatează că, în duminica învierii, doi discipoli ai lui Isus au plecat din Ierusalim spre Emaus. Mergeau împovărați de nesiguranță, deoarece auziseră deja vestea îngerilor că Isus trăiește (v. 22 ș.u.), dar încă se îndoiau de înviere. Discutau între ei (v. 15) și erau atât de concentrați asupra propriei tristeți, încât nu erau în stare să-l recunoască pe Isus Cristos în acel călător care mergea alături de ei; li se părea doar un străin (v. 18). Totuși, Cel Înviat le explică Scripturile cu multă compasiune și frânge pentru ei pâinea. Astfel le aprinde inimile și le deschide ochii pentru a-l recunoaște. Atunci se întorc la Petru și la ceilalți, plini de bucurie și siguranță.

Relatarea spune că Emaus se afla la aproximativ 60 de stadii (circa 12 km) de Ierusalim. Specialiștii discută asupra localizării exacte a acestei

localități, dar tradiția o identifică de obicei cu Emaus Nicopolis[1], situat la aproximativ 25 km de Ierusalim, adică 160 de stadii, așa cum consemnează numeroase manuscrise ale Evangheliei după Luca. În orice caz, în acea zi discipolii au mers timp de mai multe ore. A se îndepărta de Ierusalim înseamnă, într-un fel, a lăsa în urmă credința lor în Isus. Dar Cel Înviat iese în întâmpinarea lor pentru a-i transforma.

Cu mare pedagogie, Isus îi face să-și exprime durerile pentru a le risipi. Această scenă îl fascina pe sfântul Josemaría, care știa să o aducă în viața de zi cu zi în meditația sa personală: „cu naturalețe, li se arată Isus, și merge cu ei, antrenându-i într-o discuție care micșorează oboseala. Îmi imaginez scena; este deja seară. Suflă o briză ușoară. În jur, câmpuri semănate cu grâu deja crescut, și măslini bătrâni, cu ramurile argintate de lumina blândă.

Isus, pe drum. Doamne, cât de mare ești mereu! Dar mă emoționezi când te cobori să ne urmezi, să ne cauți, în alergătura noastră zilnică. Doamne, dă-ne nevinovăția spiritului, privirea curată, mintea clară, care să ne permită să te înțelegem când vii fără niciun semn exterior al gloriei Tale.”[2].

Isus iese mereu în întâmpinarea celor ai Săi pe drumul lor marcat de descurajare și lipsă de orizont. Iar Evanghelia ne învață să-l recunoaștem: Isus nu este un străin pe drumul nostru, ci Cel răstignit care a înviat; El ne cunoaște, ne iubește și ne caută. „Drumul spre Emaus devine astfel simbolul drumului nostru de credință — comenta Papa Francisc —: Scripturile și Euharistia sunt elementele indispensabile pentru întâlnirea cu Domnul. (...) Să ne amintim bine: să citim în fiecare zi un pasaj din Evanghelie și, duminica, să mergem

să primim împărtășania, să-l primim pe Isus. Așa s-a întâmplat și cu discipolii din Emaus: au primit Cuvântul; au împărtășit frângerea pâinii și, din triști și învinși cum se simțeau, au ajuns plini de bucurie. Întotdeauna, dragi frați și surori, Cuvântul lui Dumnezeu și Euharistia ne umplu de bucurie[3].

Îl simțim aproape pe Isus atunci când citim Scriptura și frecventăm Euharistia. Pentru că, așa cum spunea Benedict al XVI-lea citându-l pe sfântul Ieronim, „a ignora Scriptura înseamnă a-l ignora pe Cristos”. De aceea este important ca fiecare creștin să trăiască în contact și în dialog personal cu Cuvântul lui Dumnezeu, care ne este oferit în Sfânta Scriptură (...) Iar locul privilegiat al citirii și ascultării Cuvântului lui Dumnezeu este liturgia, în care, celebrând Cuvântul și făcând prezent în sacrament Trupul lui Cristos, actualizăm

Cuvântul în viața noastră și îl facem prezent între noi”[4].

[1] „Emaus, de unde era originar Cleopa, menționat în Evanghelia după Luca, este Nicopolis, un oraș vestit al Palestinei” (Eusebiu din Cezareea, *Onomasticon* 90, 15-17).

[2] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 313.

[3] Papa Francisc, *Regina Coeli*, 4 mai 2014.

[4] Benedict al XVI-lea, Audiență generală, 7 noiembrie 2007.

Pablo M. Edo

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-drumul-
spre-emaus/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-drumul-spre-emaus/) (22.03.2026)